

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 26 czerwca 2008 r.^{*}

W sprawach połączonych od C-334/06 do C-336/06

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Verwaltungsgericht Chemnitz (Niemcy), postanowieniami z dnia 20, 17 i 31 lipca 2006 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 3 sierpnia 2006 r., w postępowaniach:

Matthias Zerche (C-334/06),

Manfred Seuke (C-336/06)

przeciwko

Landkreis Mittweida,

oraz

^{*} Język postępowania: niemiecki.

Steffen Schubert (C-335/06)

przeciwko

Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka,
A. Ó Caoimh i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: B. Fülöp, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 września 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu S. Schuberta przez G. Zimmermanna, Rechtsanwalt,

- w imieniu M. Seukego przez T. Rehma, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lumme oraz C. Schulze-Bahr, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu portugalskiego przez L. Fernandes oraz M. Ribes, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez G. Brauna oraz N. Yerrell, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 lutego 2008 r.,

wyduje następujący

Wyrok

¹ Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczą wykładni art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parla-

mentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 284, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą 91/439”).

- 2 Wnioski te zostały złożone w ramach trzech sporów pomiędzy odpowiednio M. Zerchem (sprawa C-334/06) i M. Seukem (sprawa C-336/06) a Landkreis Mittweida (okręg Mittweida) oraz S. Schubertem (sprawa C-335/06) a Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis (okręg Mittlerer Erzgebirgskreis) w przedmiocie odmowy uznania przez Republikę Federalną Niemiec praw jazdy, które M. Zerche, M. Seuke i S. Schubert uzyskali w Republice Czeskiej po cofnięciu w trybie administracyjnym ich niemieckich praw jazdy z powodu spożycia alkoholu.

Ramy prawne

Przepisy wspólnotowe

- 3 Zgodnie z motywem pierwszym dyrektywy 91/439, który uchylił pierwszą dyrektywę Rady 80/1263/EWG z dnia 4 grudnia 1980 r. w sprawie wprowadzenia praw jazdy wydawanych w imieniu Wspólnoty (Dz.U. L 375, s. 1) z dniem 1 lipca 1996 r.:

„[...] do celów wspólnej polityki transportowej i jako wkład do poprawy bezpieczeństwa drogowego, a także dla ułatwienia ruchu osób zamieszkających w jednym z państw członkowskich innym niż to, w którym zdawały egzamin na prawo jazdy, pożądane jest, aby istniał jeden wzór krajowego prawa jazdy dla całej Wspólnoty, uznawany wzajemnie przez państwa członkowskie, bez potrzeby wymiany praw jazdy”.

4 Motyw czwarty tej dyrektywy stanowi:

„[...] z przyczyn dotyczących bezpieczeństwa drogowego należy ustanowić minimalne wymagania dla wydawania prawa jazdy”.

5 Ostatni motyw dyrektywy 91/439 stanowi:

„[...] z powodów związanych z bezpieczeństwem drogowym i z ruchem państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania ich przepisów krajowych w sprawie cofnięcia, zawieszenia i unieważnienia praw jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium”.

6 Artykuł 1 tej dyrektywy stanowi:

„1. Państwa członkowskie wprowadzają krajowe prawo jazdy oparte na wzorze wspólnotowym opisanym w załączniku I lub Ia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy. [...]

2. Prawa jazdy wydane przez państwa członkowskie są wzajemnie uznawane.

3. Jeżeli posiadacz ważnego prawa jazdy przyjmuje normalne miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż to, które wydało prawo jazdy, przyjmujące

państwo członkowskie może stosować do posiadacza prawa jazdy swoje krajowe przepisy przez okres ważności tego prawa jazdy, badania lekarskie i obowiązki uiszczania opłat, a także może umieszczać w tym prawie jazdy informacje niezbędne dla służb administracyjnych”.

- 7 Na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy 91/439 prawa jazdy są wydawane kandydatom, którzy spełniają następujące warunki:

„a) [...] przeszli badania umiejętności i zachowania oraz badanie teoretyczne i [...] odpowiadają normom medycznym, zgodnie z przepisami załączników II i III;

b) [...] mają normalne miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego prawo jazdy albo [...] mogą przedstawić zaświadczenie, że studiują w tym kraju od co najmniej sześciu miesięcy”.

- 8 Zgodnie z pkt 14 załącznika III do tej dyrektywy, zatytułowanego „Minimalne normy kondycji fizycznej i psychicznej do kierowania pojazdami o napędzie silnikowym”, spożywanie alkoholu stanowi podstawowe zagrożenie dla bezpieczeństwa drogowego. W związku ze skalą problemu służby medyczne muszą wykazać się wyjątkową czujnością. Punkt 14.1 akapit pierwszy tego załącznika stanowi, że „praw jazdy nie wydaje się ani nie przedłuża się okresu ich ważności w przypadku osób ubiegających się o nie czy kierowców uzależnionych od alkoholu lub niebędących w stanie powstrzymać się od picia i kierowania pojazdem”. Z drugiego akapitu pkt 14.1 wynika, że „osoby ubiegające się o prawo jazdy i kierowcy, którzy w przeszłości byli uzależnieni od alkoholu, mogą otrzymać prawo jazdy lub uzyskać przedłużenie okresu jego ważności po udowodnionym okresie abstynencji oraz z zastrzeżeniem opinii upoważnionego lekarza i regularnych kontrolnych badań lekarskich”.
- 9 Z pkt 5 tego samego załącznika wynika, że normy ustanowione przez państwa członkowskie w odniesieniu do wydawania lub przedłużania terminu ważności prawa jazdy mogą być bardziej rygorystyczne niż wymienione w tym załączniku.

10 Zgodnie z art. 7 ust. 5 dyrektywy 91/439:

„Żadna osoba nie może posiadać praw jazdy wydanych przez więcej niż jedno państwo członkowskie”.

11 Artykuł 8 tej dyrektywy przewiduje:

„[...]”

2. Z zastrzeżeniem przestrzegania zasady terytorialności prawa karnego i uregulowań prawnych dotyczących policji państwa członkowskie normalnego miejsca zamieszkania mogą stosować swoje przepisy krajowe dotyczące ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania prawa jazdy posiadaczowi prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie oraz, w razie potrzeby, wymienić w tym celu to prawo jazdy.

[...]

4. Państwo członkowskie może odmówić uznania ważności jakiegokolwiek prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, która na terytorium poprzednio wymienionego państwa podlega jednemu ze środków, określonych w ust. 2.

[...]"

- ¹² Artykuł 9 akapit pierwszy tej dyrektywy stanowi, że „normalne miejsce zamieszkania” oznacza „miejsce, w którym osoba fizyczna przebywa przez co najmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym, ze względu na swoje więzi osobiste i zawodowe, w przypadku osoby niezwiązanej z tym miejscem zawodowo, ze względu na osobiste powiązania, które wskazują na istnienie ścisłych więzi między tą osobą a miejscem, w którym mieszka”.

- ¹³ Artykuł 12 ust. 3 dyrektywy 91/439 stanowi:

„Państwa członkowskie pomagają sobie wzajemnie we wprowadzaniu w życie niniejszej dyrektywy i, w razie potrzeby, wymieniają informacje na temat zarejestrowanych u siebie praw jazdy”.

Przepisy krajowe

Przepisy dotyczące uznawania praw jazdy wydanych przez inne państwa członkowskie

- ¹⁴ Paragraf 28 ust. 1, 4 i 5 rozporządzenia w sprawie dopuszczenia osób do ruchu drogowego (rozporządzenie w sprawie praw jazdy) [Verordnung über die Zulassung von

Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnisverordnung) z dnia 18 sierpnia 1998 r. (BGBl. 1998 I, s. 2214, zwane dalej „FeV”) stanowi:

„(1) Posiadacze ważnego prawa jazdy [Unii Europejskiej] lub prawa jazdy wydanego w państwach [Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej „EOG”)], mający normalne miejsce zamieszkania w rozumieniu § 7 ust. 1 lub 2 w [Niemczech], mogą w zakresie swoich uprawnień — z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w ust. 2–4 — kierować pojazdami o napędzie silnikowym na terytorium Niemiec. Warunki dotyczące zagranicznych praw jazdy są także uznawane w Niemczech. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie również do tych praw jazdy, z wyjątkiem odmiennych postanowień.

[...]

(4) Uprawnienie określone w ust. 1 nie dotyczy posiadaczy prawa jazdy [Unii] lub prawa jazdy wydanego w państwach EOG,

[...]

3. którym w Niemczech prawo jazdy zostało cofnięte tymczasowo lub ostatecznie na podstawie orzeczenia sądowego bądź pod rygorem natychmiastowej wykonalności lub ostatecznie na podstawie decyzji organu administracyjnego, którym ostatecznie odmówiono wydania prawa jazdy, bądź którym prawo jazdy nie zostało cofnięte jedynie dlatego, że w międzyczasie zrezygnowali oni z jego uzyskania,

[...]

(5) Po wydaniu decyzji określonych w ust. 4 pkt 3 i 4 prawo do korzystania z prawa jazdy [Unii] lub prawa jazdy wydanego w państwach EOG na terenie Niemiec, jest przyznawane na wniosek, gdy ustaną przyczyny jego cofnięcia lub zakazu ubiegania się o nie. [...]"

Przepisy dotyczące cofnięcia prawa jazdy

- 15 Zgodnie z § 69 kodeksu karnego (Strafgesetzbuch) sąd karny zarządza cofnięcie prawa jazdy, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony jest niezdolny do kierowania pojazdami. Zgodnie z § 69a tego kodeksu, to cofnięcie jest połączone z okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy (okres zakazu), który może wynosić od sześciu miesięcy do pięciu lat, a nawet w pewnych okolicznościach może być orzeczony na zawsze.

- 16 Na podstawie § 46 FeV — przepisu, który wprowadza w życie § 3 ustawy w sprawie ruchu drogowego (Straßenverkehrsgesetz), organ właściwy ds. wydawania praw jazdy cofnie uprawnienie do kierowania, jeżeli okaże się, że posiadacz prawa jazdy jest niezdolny do kierowania pojazdami. Zgodnie z § 46 ust. 5, uprawnienie do kierowania wygasa z powodu cofnięcia prawa jazdy. W przypadku zagranicznego prawa jazdy jego cofnięcie powoduje wygaśnięcie uprawnienia do kierowania pojazdami na terytorium kraju.

Przepisy dotyczące zdolności do kierowania

17 Paragraf 11 FeV, zatytułowany „Zdolność”, stanowi:

„(1) Kandydaci na prawo jazdy muszą spełniać konieczne dla tego celu warunki fizyczne i psychiczne. Warunki te nie są spełnione w szczególności w przypadku chorób lub ułomności określonych w załączniku 4 lub 5, które wyłączają zdolność lub warunkową zdolność [do kierowania pojazdami samochodowymi]. [...]

(2) Jeżeli są znane okoliczności uzasadniające wątpliwości co do zdolności fizycznych lub psychicznych kandydata na prawo jazdy, organy właściwe ds. praw jazdy mogą zarządzić przedłożenie przez kandydata opinii medycznej w celu przygotowania decyzji w sprawie wydania lub przedłużenia prawa jazdy lub w sprawie nałożenia ograniczeń lub warunków. [...]

(3) Przedłożenie opinii oficjalnie uznanego ośrodka kontroli zdolności do kierowania (opinia medyczno-psychologiczna) można zarządzić w celu wyjaśnienia wątpliwości dotyczących zdolności do kierowania w celach określonych w ust. 2 [w szczególności]

[...]

4. w przypadku ciężkich lub powtarzających się naruszeń kodeksu ruchu drogowego lub przestępstw mających związek z ruchem drogowym lub ze zdolnością do kierowania [...]

lub

5. przy ponownym wydaniu prawa jazdy,

[...]

b) gdy cofnięcie prawa jazdy jest oparte na przesłankach określonych w pkt 4.

[...]

(8) Jeżeli osoba zainteresowana odmówi poddania się badaniu lub nie dostarczy organom właściwym ds. praw jazdy wymaganej od niej opinii w terminie, właściwy organ jest uprawniony do stwierdzenia w swej decyzji braku zdolności osoby zainteresowanej. [...]"

¹⁸ Paragraf 13 FeV zatytułowany „Zdolność w przypadku problemów z alkoholem”, umożliwia właściwym organom zarządzenie w pewnych okolicznościach przedstawienia opinii medyczno-psychologicznej w celu przygotowania właściwych decyzji dotyczących wydania lub przedłużenia prawa jazdy albo dotyczących nałożenia ograniczeń lub warunków w odniesieniu do uprawnienia do kierowania. Jest tak w szczególności, gdy według opinii medycznej lub na podstawie określonych faktów istnieją przesłanki nadużywania alkoholu, lub gdy naruszenia ruchu drogowego były popełniane wielokrotnie pod wpływem alkoholu.

- 19 Paragraf 20 ust. 1 FeV przewiduje, że w przypadku wydania nowego prawa jazdy po jego cofnięciu mają zastosowanie przepisy dotyczące pierwszego wydania prawa jazdy. Zgodnie z ust. 2 tego paragrafu, właściwy organ może wprowadzić zrezygnować z badań związanych z wydaniem prawa jazdy, gdy nie istnieje żadna przesłanka uzasadniająca przekonanie, że kandydat nie posiada już koniecznych umiejętności i zdolności, jednakże ust. 3 tego przepisu przewiduje, że taka decyzja nie narusza zobowiązania do przedłożenia opinii medyczno-psychologicznej przewidzianej w § 11 ust. 3 akapit pierwszy pkt 5 FeV.

Postępowania przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

Sprawa C-334/06

- 20 Matthias Zerche był posiadaczem prawa jazdy Niemieckiej Republiki Demokratycznej ważnego na kilka kategorii pojazdów. To prawo jazdy zostało odnowione w dniu 31 sierpnia 1999 r. jako prawo jazdy w formie karty bankowej.
- 21 Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2003 r., który stał się prawomocny, Amtsgericht Hainichen (sąd rejonowy w Hainichen) skazał M. Zerchego na grzywnę za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości w dniu 28 listopada 2002 r. M. Zerchemu cofnięto uprawnienie do kierowania pojazdami oraz jego prawo jazdy, z zakazem ubiegania się o nowe prawo jazdy przez okres dwunastu miesięcy, kończący się w dniu 9 kwietnia 2004 r.
- 22 W dniu 10 lutego 2004 r. M. Zerche złożył wniosek o nowe prawo jazdy kategorii B. Ponieważ nie przedłożył on opinii medyczno-psychologicznej wykazującej jego zdolność do kierowania, ostatecznie wycofał swój wniosek.

- 23 W dniu 4 marca 2005 r. M. Zerchemu wydano nowe prawo jazdy kategorii B w Ostrov (Republika Czeska). To prawo jazdy wymieniało jako miejsce zamieszkania posiadacza miejscowość Mittweida (Niemcy), gdzie M. Zerche zamieszkuje od dnia 18 stycznia 1996 r.
- 24 Landkreis Mittweida, który został poinformowany o wydaniu tego prawa jazdy, pismem z dnia 12 kwietnia 2005 r. nakazał M. Zerchemu przedłożyć opinię medyczno-psychologiczną dotyczącą jego zdolności do kierowania pojazdami samochodowymi. Ponieważ nakaz ten pozostał niewykonany, decyzją z dnia 19 lipca 2005 r. Landkreis Mittweida pozbawił M. Zerchego prawa do korzystania z czeskiego prawa jazdy w Niemczech.
- 25 W zawiadomieniu z dnia 21 lipca 2005 r. czeski minister transportu stwierdził, że czeskie prawo jazdy M. Zerchego jest ważne. Ten ostatni był poddany badaniu lekarskiemu w Republice Czeskiej przed wydaniem tego prawa jazdy. Ponadto, poprzez złożenie podpisu na wniosku o wydanie prawa jazdy poświadczył on swoją zdolność do kierowania. Nie sporządzono jednak żadnej opinii medyczno-psychologicznej.
- 26 Gdy odwołanie od decyzji o pozbawieniu prawa do korzystania z prawa jazdy z dnia 19 lipca 2005 r. wniesione przez M. Zerchego zostało oddalone, wniósł on skargę na tę decyzję do Verwaltungsgericht Chemnitz (sąd administracyjny w Chemnitz), który postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy [91/439] należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może na swoim terytorium odmówić uznania uprawnienia do kierowania pojazdami na podstawie prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli zainteresowanemu uprzednio odebrano prawo jazdy, [którego] [był poprzednio posiadaczem] w [pierwszym] państwie członkowskim bądź zostało ono w inny sposób uchylone, gdy upłynął zarządzony w związku z tym środkiem [polegającym na cofnięciu lub unieważnieniu] okres zakazu do wydania

[nowego] prawa jazdy w innym państwie członkowskim i jeżeli na podstawie obiektywnych przesłanek [brak miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, które wydało (nowe) prawo jazdy i bezskuteczny wniosek o ponowne wydanie prawa jazdy w (pierwszym) państwie członkowskim (...)] należy wnioskować, że poprzez uzyskanie zagranicznego wspólnotowego prawa jazdy miało nastąpić obejście ścisłych materialnych wymogów postępowania w sprawie ponownego wydania prawa jazdy, w szczególności [w odniesieniu do] opinii medyczno-psychologicznej?”

Sprawa C-335/06

²⁷ Od 1982 r. Steffen Schubert był posiadaczem prawa jazdy Niemieckiej Republiki Demokratycznej ważnego na kilka kategorii pojazdów, które zostało odnowione w dniu 7 lipca 1992 r.

²⁸ Nakazem karnym z dnia 23 maja 2002 r., który stał się prawomocny, Amtsgericht Marienberg (sąd rejonowy w Marienberg) skazał S. Schuberta na grzywnę za kierowanie w stanie nietrzeźwości. Odebrano mu uprawnienie do kierowania pojazdami oraz prawo jazdy, z zakazem ubiegania się o nowe prawo jazdy przez okres 20 miesięcy, kończący się w dniu 22 stycznia 2004 r.

²⁹ W dniu 21 października 2003 r. S. Schubert złożył wniosek o wydanie nowego prawa jazdy. Ponieważ nie przedłożył opinii wykazującej jego zdolność do kierowania, wycofał ten wniosek w dniu 6 września 2004 r.

³⁰ W dniu 31 stycznia 2005 r. S. Schubertowi wydano nowe prawo jazdy kategorii B w Sokolov (Republika Czeska). To prawo jazdy wymieniało jako miejsce zamieszkania

posiadacza miejscowość Olbernhau (Niemcy), gdzie S. Schubert zamieszkuje od dnia 1 października 1998 r.

31 W następstwie ogólnej kontroli ruchu przeprowadzonej w Olbernhau w dniu 26 kwietnia 2005 r., pismem z dnia 3 maja 2005 r. Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis nakazał S. Schubertowi przedłożyć opinię medyczno-psychologiczną dotyczącą jego zdolności do kierowania pojazdami samochodowymi. Ponieważ nakaz ten pozostał niewykonany, decyzją z dnia 9 sierpnia 2005 r. Landkreis Mittlerer Erzgebirgskreis pozbawił S. Schuberta prawa do korzystania z czeskiego prawa jazdy w Niemczech.

32 Gdy odwołanie wniesione przez S. Schuberta od tej decyzji zostało oddalone, wniósł on skargę do Verwaltungsgericht Chemnitz, który postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1. Czy zgodnie z art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy [91/439] państwo członkowskie może żądać od posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, aby złożył on do organów administracyjnych [tego pierwszego państwa członkowskiego] wnioski o uznanie prawa do skorzystania z tego uprawnienia do kierowania pojazdami na [jego] terytorium, jeżeli uprzednio [temu] posiadaczowi [...] odebrano prawo jazdy [którym wcześniej dysponował] w [pierwszym państwie członkowskim] bądź zostało ono w inny sposób uchylone?

2. W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy [91/439] należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może na swoim terytorium odmówić uznania uprawnienia do kierowania pojazdami na podstawie prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli zainteresowanemu uprzednio odebrano prawo jazdy, [którego] [był] poprzednio posiadaczem] w [pierwszym] państwie członkowskim bądź zostało ono w inny sposób uchylone, gdy upłynął zarządzony w związku z tym środkiem [polegającym na cofnięciu lub unieważnieniu] okres zakazu do wydania

[nowego] prawa jazdy w innym państwie członkowskim i jeżeli na podstawie obiektywnych przesłanek [brak miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, które wydało (nowe) prawo jazdy i bezskuteczny wniosek o ponowne wydanie prawa jazdy w (pierwszym) państwie członkowskim (...)] należy wnioskować, że poprzez uzyskanie zagranicznego wspólnotowego prawa jazdy miało nastąpić obejście ścisłych materialnych wymogów postępowania w sprawie ponownego wydania prawa jazdy, w szczególności [w odniesieniu do] opinii medyczno-psychologicznej?”

Sprawa C-336/06

- 33 Manfred Seuke był posiadaczem dawnego prawa jazdy kategorii 3.
- 34 Prawomocnym nakazem karnym z dnia 4 września 2003 r. Amtsgericht Amberg (sąd rejonowy w Amberg) skazał go na grzywnę za kierowanie w stanie nietrzeźwości. M. Seukemu odebrano także uprawnienie do kierowania pojazdami oraz prawo jazdy, z zakazem ubiegania się o nowe prawo jazdy przed upływem okresu 10 miesięcy.
- 35 Ponieważ M. Seuke złożył wniosek o wydanie nowego prawa jazdy, właściwy organ w dniu 15 marca 2004 r. zażądał przedstawienia opinii medyczno-psychologicznej potwierdzającej jego zdolność do kierowania. Zainteresowany nie spełnił tego wymogu, zatem jego wniosek został oddalony decyzją z dnia 27 lipca 2004 r.
- 36 W dniu 5 listopada 2004 r., a zatem po wygaśnięciu okresu zakazu zarządzonego przez Amtsgericht Amberg, M. Seukemu, który, co według sądu krajowego jest bezsporne, mieszka nieprzerwanie w Niemczech od dnia 19 sierpnia 1980 r., wydano nowe prawo jazdy kategorii B w Ostrov (Republika Czeska).

37 Landkreis Mittweida, który został poinformowany o wydaniu tego prawa jazdy, w dniu 28 listopada 2005 r. zobowiązał M. Seukego do przedłożenia opinii dotyczącej jego zdolności do kierowania pojazdami samochodowymi. Ponieważ M. Seuke nie spełnił tego wezwania, decyzją z dnia 22 marca 2006 r. Landkreis Mittweida pozbawił go prawa do korzystania z czeskiego prawa jazdy w Niemczech.

38 Gdy odwołanie wniesione przez M. Seukego od tej decyzji zostało oddalone, wniósł on skargę do Verwaltungsgericht Chemnitz, który postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z dwoma pytaniami prejudycjalnymi:

- „1. Czy zgodnie z art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy [91/439] państwo członkowskie może żądać od posiadacza prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, aby złożył on do organów administracyjnych [tego pierwszego państwa członkowskiego] wniosek o uznanie prawa do skorzystania z tego uprawnienia do kierowania pojazdami na [jego] terytorium, jeżeli uprzednio [temu] posiadaczowi [...] odebrano prawo jazdy [którym wcześniej dysponował] w [pierwszym państwie członkowskim] bądź zostało ono w inny sposób uchylone?
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy [91/439] należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może na swoim terytorium odmówić uznania uprawnienia do kierowania pojazdami na podstawie prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim, jeżeli zainteresowanemu uprzednio odebrano prawo jazdy, [którego] [był poprzednio posiadaczem] w [pierwszym] państwie członkowskim bądź zostało ono w inny sposób uchylone, gdy upłynął zarządzony w związku z tym środkiem [polegającym na cofnięciu lub unieważnieniu] okres zakazu do wydania [nowego] prawa jazdy w innym państwie członkowskim i jeżeli na podstawie obiektywnych przesłanek [brak miejsca zamieszkania w państwie członkowskim, które wydało (nowe) prawo jazdy i bezskuteczny wniosek o ponowne wydanie prawa jazdy w (pierwszym) państwie członkowskim (...)] należy wnioskować, że poprzez uzyskanie zagranicznego wspólnotowego prawa jazdy miało nastąpić obejście ścisłych materialnych wymogów postępowania w sprawie

ponownego wydania prawa jazdy, w szczególności [w odniesieniu do] opinii medyczno-psychologicznej?”

Postępowanie przed Trybunałem

³⁹ Postanowieniem z dnia 10 października 2006 r. prezes Trybunału zarządził połączenie spraw od C-334/06 do C-336/06 do celów procedury pisemnej i ustnej oraz do wydania wyroku.

⁴⁰ Trybunał, zadając szereg pytań na piśmie, które zostały doręczone w dniu 1 sierpnia 2007 r., zapytał rząd czeski o przepisy Republiki Czeskiej dotyczące badania warunków wymienionych w art. 7 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 91/439 i możliwości wydania prawa jazdy zawierającego określenie miejsca zamieszkania uprawnionego znajdującego się w innym państwie członkowskim oraz w odniesieniu do kryteriów mających zastosowanie w celu stwierdzenia, czy osoba ma miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim i istnienia kontroli dotyczących faktycznego charakteru tego miejsca zamieszkania.

⁴¹ Faksem, który wpłynął do sekretariatu Trybunału w dniu 31 sierpnia 2007 r. rząd czeski odpowiedział na te pytania, że warunek dotyczący normalnego miejsca zamieszkania, przewidziany w dyrektywie 91/439, został wprowadzony do czeskiego porządku prawnego dopiero z dniem 1 lipca 2006 r. Dla okresu poprzedzającego tę datę przepisy czeskie pozwalały na wydanie uprawnienia do kierowania osobom, które nie miały stałego lub czasowego miejsca zamieszkania na terytorium Republiki Czeskiej.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

⁴² Tytułem wstępu należy zauważyć, że w ramach procedury współpracy pomiędzy sądami krajowymi a Trybunałem ustanowionej w art. 234 WE, do Trybunału należy udzielenie sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, która umożliwi mu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu. W tym aspekcie w danym wypadku do Trybunału należy przeformułowanie przedstawionych mu pytań. Ponadto należy przypomnieć, że zadaniem Trybunału jest wykładnia wszystkich przepisów prawa wspólnotowego, jakich potrzebują sądy krajowe w celu rozstrzygnięcia wniesionych przed nie sporów, nawet jeżeli przepisy te nie są wyraźnie wskazane w pytaniach przedstawionych przez te sądy (wyroki z dnia 18 marca 1993 r. w sprawie C-280/91 Viessmann, Rec. s. I-971, pkt 17, z dnia 11 grudnia 1997 r. w sprawie C-42/96 Immobiliare SIF, Rec. s. I-7089, pkt 28, oraz z dnia 8 marca 2007 r. w sprawie C-45/06 Campina, Zb.Orz. s. I-2089, pkt 30 i 31).

⁴³ W niniejszej sprawie, w świetle faktów znajdujących się u podstaw postępowań przed sądem krajowym oraz treści uwag przedstawionych Trybunałowi, badanie przedłożonych pytań powinno uwzględnić art. 7 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 91/439. W celu udzielenia użytecznej a także możliwie pełnej odpowiedzi na pytania prejudycjalne należy zatem, skoro sąd krajowy tego zaniechał, odpowiednio rozszerzyć ich zakres.

⁴⁴ Poprzez pytanie w sprawie C-334/06 oraz poprzez drugie pytanie w sprawach C-335/06 i C-336/06 sąd krajowy dąży w istocie do ustalenia, czy art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie (państwo członkowskie przyjmujące) odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie (państwo członkowskie wydające), a zatem ważności tego prawa jazdy, osobie, wobec której uprzednio w pierwszym państwie członkowskim zastosowano środek polegający na cofnięciu wcześniejszego prawa jazdy za kierowanie pod wpływem alkoholu, jeżeli uzyskała ona to nowe prawo jazdy poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawa jazdy, jednakże z naruszeniem warunku miejsca zamieszkania lub

warunków dotyczących zdolności, jakie państwo członkowskie przyjmujące nakłada w tym zakresie w celu zapewnienia bezpieczeństwa drogowego.

45 Pytania te należy badać łącznie z pytaniem pierwszym w sprawach C-335/06 i C-336/06, które zasadniczo zmierza do ustalenia, czy państwo członkowskie przyjmujące może wymagać od posiadacza nowego prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, aby przed skorzystaniem z niego ubiegał się o uznanie prawa do posługiwania się tym prawem jazdy w państwie członkowskim przyjmującym, jeżeli prawo jazdy, którym dysponował, zostało wcześniej cofnięte lub uchylone w tym ostatnim państwie członkowskim.

46 Z motywu pierwszego dyrektywy 91/439 wynika, że ogólna zasada wzajemnego uznawania praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie wyrażona w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy została wprowadzona w szczególności w celu ułatwienia ruchu osób zamieszkałych w państwie członkowskim innym niż to, w którym zdawały egzamin na prawo jazdy (wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-476/01 Kapper, Rec. s. I-5205, pkt 71).

47 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ten art. 1 ust. 2 przewiduje wzajemne uznanie, bez jakichkolwiek formalności, praw jazdy wydawanych przez państwa członkowskie. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie jasne i wyraźne zobowiązanie, które nie pozostawia żadnego zakresu uznania w odniesieniu do działań, które należy podjąć w celu zastosowania się do niego (zob. podobnie wyroki z dnia 29 października 1998 r. w sprawie C-230/97 Awoyemi, Rec. s. I-6781, pkt 41 i 43; z dnia 10 lipca 2003 r. w sprawie C-246/00 Komisja przeciwko Niderlandom, Rec. s. I-7485, pkt 60 i 61; ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 45; postanowienia z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-227/05 Halbritter, niepublikowane w Zbiorze, pkt 25, oraz z dnia 28 września 2006 r. w sprawie C-340/05 Kremer, niepublikowane w Zbiorze, pkt 27).

48 Wynika z tego, że państwo członkowskie przyjmujące nie może nakładać jakichkolwiek wstępnych formalności dla uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo

członkowskie. Jest zatem sprzeczne z powołaną zasadą wzajemnego uznawania, aby nakładać na posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie zobowiązanie do ubiegania się o uznanie tego prawa jazdy w innym państwie członkowskim (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Niderlandom, pkt 60 i n.).

49 Do państwa członkowskiego wydającego należy zbadanie, czy są spełnione minimalne warunki nałożone przez prawo wspólnotowe, w szczególności te dotyczące miejsca zamieszkania i zdolności do kierowania, a zatem, czy wydanie prawa jazdy — ewentualnie nowego prawa jazdy — jest uzasadnione.

50 Zatem, gdy organy jednego państwa członkowskiego wydały prawo jazdy zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 91/439, inne państwa członkowskie nie są uprawnione do badania przestrzegania warunków wydania przewidzianych przez tę dyrektywę (zob. podobnie, ww. postanowienia w sprawie Halbritter, pkt 34 i w sprawie Kremer, pkt 27). Posiadanie prawa jazdy wydanego przez państwo członkowskie należy uważać za stanowiące dowód, że posiadacz tego prawa jazdy w dniu jego wydania spełniał te warunki (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Niderlandom, pkt 75; postanowienie z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie C-408/02 Da Silva Carvalho, pkt 21, oraz ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 46). Okoliczność, że zgodnie z pkt 5 załącznika III do tej dyrektywy przy każdym wydaniu prawa jazdy państwo członkowskie może wymagać bardziej rygorystycznego badania lekarskiego niż wymienione w tym załączniku, nie narusza zatem zobowiązania tego państwa członkowskiego do uznania praw jazdy wydanych przez inne państwa członkowskie zgodnie z tą dyrektywą.

51 Wynika z tego, po pierwsze, że państwo członkowskie przyjmujące, które poddaje wydanie prawa jazdy bardziej rygorystycznym warunkom krajowym, w szczególności po cofnięciu wcześniejszego prawa jazdy, nie może odmówić uznania prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie tylko na tej podstawie, że posiadacz tego nowego prawa jazdy uzyskał je na podstawie przepisów krajowych, które nie nakładają takich samych wymogów, jak to państwo członkowskie przyjmujące.

- 52 Po drugie, zasada wzajemnego uznawania sprzeciwia się temu, aby państwo członkowskie przyjmujące odmówiło uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie na tej podstawie, że według informacji pochodzących z państwa członkowskiego przyjmującego posiadacz tego prawa jazdy w dniu jego wydania nie spełniał warunków wymaganych do jego uzyskania (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Da Silva Carvalho, pkt 22, oraz ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 47).
- 53 W przypadku gdy dyrektywa 91/439 przyznaje państwu członkowskiemu wydającemu wyłączną kompetencję do upewnienia się, że wystawiane przezeń prawa jazdy są wydawane z poszanowaniem warunków nałożonych przez tę dyrektywę, tylko do tego państwa członkowskiego należy podjęcie działań właściwych w odniesieniu do tych praw jazdy, co do których później okazało się, że posiadacze nie spełniali tych warunków (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Da Silva Carvalho, pkt 23, oraz ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 48).
- 54 Gdy państwo członkowskie ma poważne powody, by wątpić w prawidłowość prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, do niego należy zawiadomienie innego państwa członkowskiego w ramach wzajemnej pomocy i wymiany informacji ustanowionych w art. 12 ust. 3 dyrektywy 91/439. W przypadku gdy państwo członkowskie wydające nie podejmie właściwych działań, państwo członkowskie przyjmujące może wszcząć wobec tego ostatniego postępowanie na podstawie art. 227 WE mające na celu stwierdzenie przez Trybunał uchybienia zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy 91/439 (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Da Silva Carvalho, pkt 23, oraz ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 48).
- 55 Wprawdzie z powodów związanych z bezpieczeństwem drogowym — jak też wynika z ostatniego motywu dyrektywy 91/439 — jej art. 8 ust. 2 i 4 w pewnych okolicznościach pozwalają państwom członkowskim na stosowanie ich przepisów krajowych w sprawie ograniczenia, zawieszenia, cofnięcia i unieważnienia prawa jazdy w stosunku do wszystkich posiadaczy praw jazdy mających normalne miejsce zamieszkania na ich terytorium.

- 56 Należy jednak przypomnieć, po pierwsze, że to uprawnienie, jak wynika z art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439, może być wykonywane jedynie z powodu zachowania zainteresowanego po uzyskaniu prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie (zob. podobnie ww. postanowienia w sprawie Halbritter, pkt 38 i w sprawie Kremer, pkt 35).
- 57 Po drugie, art. 8 ust. 4 akapit pierwszy, który upoważnia państwo członkowskie do odmowy uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie osobie, która na terytorium pierwszego państwa członkowskiego podlega jednemu ze środków ograniczenia, zawieszenia, cofnięcia lub unieważnienia prawa jazdy, stanowi odstępstwo od ogólnej zasady wzajemnego uznawania praw jazdy, a zatem podlega ścisłej wykładni (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 70 i 72, oraz ww. postanowienia w sprawie Halbritter, pkt 35 i w sprawie Kremer, pkt 28).
- 58 W tym względzie należy najpierw podkreślić, że nawet jeśli przepis ten pozwala państwu członkowskiemu pod pewnymi warunkami odmówić uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, wbrew temu, co twierdzi rząd niemiecki, nie wynika z tego także, że pierwsze państwo członkowskie może podporządkować prawo do posługiwania się prawem jazdy wydanym przez to drugie państwo uprzedniemu zezwoleniu (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Kremer, pkt 37).
- 59 Skoro bowiem wydanie prawa jazdy przez państwo członkowskie powinno nastąpić z zachowaniem minimalnych warunków nałożonych przez dyrektywę 91/439, wśród nich tych wymienionych w jej załączniku III, dotyczących zdolności do kierowania, wykładnia art. 8 ust. 4 akapit pierwszy tej dyrektywy, zgodnie z którą ogólnie każdy posiadacz prawa jazdy, które zostało cofnięte lub unieważnione w państwie członkowskim, może być zobowiązany do stawienia się przed właściwymi organami tego państwa członkowskiego w celu uzyskania zezwolenia na korzystanie z uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później w innym państwie członkowskim, byłaby sprzeczna ze zobowiązaniem do wzajemnego uznawania bez formalności.

- ⁶⁰ Przepis ten nie mógłby też być powoływany przez państwo członkowskie w celu odmowy uznania ważności jakiegokolwiek prawa jazdy, które mogło później być wydane przez inne państwo członkowskie na czas nieokreślony osobie, wobec której zastosowano środek polegający na cofnięciu lub unieważnieniu prawa jazdy wydanego przez to państwo członkowskie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 76, oraz ww. postanowienia w sprawie Halbritter, pkt 27 i w sprawie Kremer, pkt 29). Zatem przyznanie, że państwo członkowskie ma prawo powołać się na swoje przepisy krajowe w celu odmowy na czas nieokreślony uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie byłoby właśnie zaprzeczeniem zasady wzajemnego uznawania praw jazdy, która stanowi zwornik systemu wprowadzonego dyrektywą 91/439 (ww. wyrok w sprawie Kapper, pkt 77, oraz ww. postanowienia w sprawie Halbritter, pkt 28 i w sprawie Kremer, pkt 30).
- ⁶¹ W szczególności Trybunał stwierdził w pkt 38 ww. postanowienia w sprawie Kremer, że gdy na terytorium państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu prawa jazdy niepołączony z okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy, przepisy art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 sprzeciwiają się temu, aby to państwo członkowskie odmawiało uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później w drugim państwie członkowskim, a zatem ważności tego prawa jazdy, dopóki jego posiadacz nie podda się warunkom wymaganym przez to pierwsze państwo członkowskie do wydania nowego prawa jazdy w następstwie tego cofnięcia, w tym badaniu zdolności do kierowania potwierdzającemu, że nie istnieją już powody uzasadniające to cofnięcie.
- ⁶² Z powyższego wynika natomiast, że przepisy art. 1 ust. 2 i art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/439 nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmówiło osobie, wobec której na jego terytorium zastosowano środek polegający na cofnięciu prawa jazdy połączony z zakazem ubiegania się o nowe prawo jazdy przez czas określony, uznania nowego prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie podczas tego okresu zakazu.
- ⁶³ Podobnie, wprowadzie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439 nie pozwala państwu członkowskiemu normalnego miejsca zamieszkania odmówić uznania prawa jazdy wydanego

przez inne państwo członkowskie tylko na tej podstawie, że posiadaczowi tego prawa jazdy wcześniej odebrano poprzednie prawo jazdy w państwie członkowskim normalnego miejsca zamieszkania, jednakże przepis ten pozwala mu, jak też przypominano w pkt 55 i 56 niniejszego wyroku, z zastrzeżeniem przestrzegania zasady terytorialności prawa karnego i uregulowań prawnych dotyczących policji, ograniczyć, zawiesić, cofnąć lub unieważnić nowe prawo jazdy, jeżeli uzasadnia to zachowanie jego posiadacza po wydaniu prawa jazdy według prawa krajowego państwa członkowskiego przyjmującego.

64 W celu udzielenia odpowiedzi na pytania przedstawione przez sąd krajowy, należy następnie zbadać kwestię zastosowania zasady wzajemnego uznawania, jak powołano powyżej, gdy jest bezsporne, że nowe prawo jazdy zostało wydane z naruszeniem warunku miejsca zamieszkania nałożonego dyrektywą 91/439.

65 W tym zakresie z motywu czwartego tej dyrektywy wynika, że wśród warunków ustanowionych w celu zapewnienia bezpieczeństwa drogowego figurują te wymienione w art. 7 ust. 1 lit. a) i b) tej dyrektywy, która poddaje wydanie prawa jazdy wymogom dotyczącym odpowiednio zdolności do kierowania i miejsca zamieszkania.

66 Jak też podnosi Komisja Wspólnot Europejskich w swoich uwagach, warunek miejsca zamieszkania w szczególności przyczynia się do zwalczania „turystyki praw jazdy” w braku całkowitej harmonizacji przepisów państw członkowskich dotyczących wydawania praw jazdy. Ponadto, jak stwierdził rzecznik generalny w pkt 78 swojej opinii, warunek ten jest niezbędny do badania przestrzegania warunku zdolności do kierowania.

67 Artykuł 7 ust. 5 dyrektywy 91/439, który stanowi, że żadna osoba nie może posiadać praw jazdy wydanych przez więcej niż jedno państwo członkowskie, potwierdza

niepowtarzalny charakter prawa jazdy. Jako warunek wstępny pozwalający na zbadanie zachowania przez kandydata innych warunków nałożonych przez tę dyrektywę, warunek miejsca zamieszkania określający państwo członkowskie wydające ma zatem szczególne znaczenie w stosunku do innych warunków nałożonych przez tę dyrektywę.

68 Zatem bezpieczeństwo drogowe mogłoby być zagrożone, gdyby ten warunek miejsca zamieszkania nie był przestrzegany w odniesieniu do osoby, wobec której zastosowano środek polegający na ograniczeniu, zawieszeniu, cofnięciu lub unieważnieniu uprawnienia do kierowania w rozumieniu art. 8 ust. 4 dyrektywy 91/439.

69 Wynika z tego, że gdy można stwierdzić, wprawdzie nie na podstawie informacji pochodzących z państwa członkowskiego przyjmującego, lecz na podstawie wzmianek figurujących w samym prawie jazdy lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego wydającego, że warunek miejsca zamieszkania nałożony przez art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439 nie został spełniony przy wydaniu tego prawa jazdy, państwo członkowskie przyjmujące, na terytorium którego wobec posiadacza tego prawa jazdy zastosowano środek polegający na cofnięciu wcześniejszego prawa jazdy, może odmówić uznania uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy.

70 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania na przedłożone pytania należy odpowiedzieć, iż art. 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w okolicznościach takich jak występujące w postępowaniach przed sądem krajowym, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy nałożonego na zainteresowaną osobę, a zatem ważności tego prawa jazdy, dopóki jego posiadacz nie spełni warunków wymaganych w tym pierwszym państwie członkowskim do wydania nowego prawa jazdy w następstwie cofnięcia wcześniejszego prawa jazdy, w tym badania zdolności do kierowania potwierdzającego, że nie istnieją już powody uzasadniające to cofnięcie. W tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo

członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie, jeżeli na podstawie figurujących w nim wzmianek lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego wydającego wiadome jest, że gdy to prawo jazdy zostało wydane, jego posiadacz, wobec którego na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu poprzedniego prawa jazdy, nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego.

W przedmiocie kosztów

- 71 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie, w okolicznościach takich jak występujące w postępowaniach przed sądem krajowym, odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie poza okresem zakazu ubiegania się o nowe prawo jazdy nałożonego na zainteresowaną osobę, a zatem ważności tego prawa jazdy, dopóki jego

posiadacz nie spełni warunków wymaganych w tym pierwszym państwie członkowskim do wydania nowego prawa jazdy w następstwie cofnięcia wcześniejszego prawa jazdy, w tym badania zdolności do kierowania potwierdzającego, że nie istnieją już powody uzasadniające to cofnięcie.

W tych samych okolicznościach przepisy te nie sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania wynikającego z prawa jazdy wydanego później przez inne państwo członkowskie, jeżeli na podstawie figurujących w nim wzmianek lub innych niepodważalnych informacji pochodzących z państwa członkowskiego wydającego wiadome jest, że gdy to prawo jazdy zostało wydane, jego posiadacz, wobec którego na terytorium pierwszego państwa członkowskiego zastosowano środek polegający na cofnięciu poprzedniego prawa jazdy, nie miał normalnego miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego wydającego.

Podpisy